

1935. FEBRUÁR 8-ÁN — 15 évvel ezelőtt — a budapesti Szemlék tanács ítéletet hirdetett. A férfi, aki a bírák előtt állott **RAKOSI MÁTYÁS** volt, az ítélet, amit perében kihirdettek: életfogytiglani fegyház.

Az egész világ haladó társadalma aggódó figyelemmel fordult — ezen a napon — Budapest felé. Annak a meghurcolt embernek tekintetét kereste, — feléje nyujtva segíteni akaró kezét, — akit egy becsületes és tiszta mult önfeláldozó munkájáért vont felelősségre az ellenforradalom osztálybíró-sága. S ez a bíróság híven teljesítette megbízói parancsát: a jog és igazság arcátlan megcsúfolásával életfogytiglani fegyházra ítélte azt a férfit, aki az erkölcsi tisztaság és rendíthetetlen meggyőződés ragyogó példajaként emelkedett ki önző és kizsákmányoló kora társadalmából.

„... nyugodtan és szilárdan kitartottam a magam kommunista meggyőződése mellett és csak ismétlem, hogy bármi legyen is az én egyéni sorsom, az ügy, amelyért harcoltam, győzni fog!” jelentette ki Rákosi elvtárs az utolsó szó jogán elmondott beszédében.

Az azóta eltelt 15 év fényesen beigazolta Rákosi elvtárs jóslatát. Sztálin elvtárs segítő keze, — országhatárokon átnyúlva — nemcsak Rákosi Mátyást mentette meg az élet számára, hanem az egész világ, s közte a magyar nép részére is győzelmesen építi az igazság és a proletár testvériség korát. S ebben a munkájában megingathatatlan hűséggel ott áll mellette Rákosi elvtárs, a magyar nép bölcs vezére, aki felé — meghurcoltatására, szenvedéseire és elítélésére emlékezve — még nagyobb és még odaadóbb szeretettel fordul a hálás dolgozó nép.

ANTAL FERENC

hadnagy

AZ ÖTÉVES TERVVEL ÚJ GYŐZELMEK FELÉ

1949. december 9-ike, az ötéves terv törvénybeiktatásának napja, politikai és gazdasági életünk egyik legfontosabb, legjelentősebb dátuma.

Az első ötéves terv megszületése történelmi esemény népi demokráciánk életében: ezzel a tervvel rakjuk le a szocializmus alapjait, ezzel az ötéves tervvel alakítjuk hazánkat, jómódú, erős, művelt, szocialista Magyarországgá. Népköztársaságunkban a szocializmus építése azt jelenti, hogy olyan társadalmat teremtünk, amely a kizsákmányolástól megszabadult dolgozók számára a gazdasági és kulturális felemelkedésnek hatalmas távlatait nyitja meg.

Mint ismeretes, a Magyar Dolgozók Pártjának Központi Vezetősége, 1949. évi április hó 2-án nagyfontosságú határozatot hozott a magyar nép-

gazdaság öt éves tervéről. A Párt Központi Vezetősége megtárgyalta és elfogadta — a Függetlenségi Frontba tömörült pártokkal egyetértésben — az öt éves tervről szóló törvényjavaslatot, melyet széleskörű megvitatásra az egész nemzet nyilvánossága elé terjesztett.

1949. év végére három éves tervünket, — melynek sikerét ellenségeink mindenáron meg akarták akadályozni, — általában nyolc hónappal a kitűzött határidő előtt, tehát két év és négy hónap alatt teljesítettük.

A három éves terv az újjáépítésnek, a háborús károk és pusztítások sujtotta magyar gazdaság talpraállításának terve volt. A három éves terv befejezésével az újjáépítés, a helyreállítás szakasza lezárult. Új szakasz kezdődik: népgazdaságunk újjáalakításának, továbbfejlesztésének szakasza. A három éves terv megteremtette a feltételeit annak, hogy folytassuk és befejezzük azt, amit megkezdtünk: lerakni a szocializmus alapjait mind a városban, mind a falun, mind az iparban, mind a mezőgazdaságban.

A három éves terv határidő előtti túlteljesítése csak úgy volt lehetséges, hogy a dolgozó nép érdekeinek megvédése közben, nagy Pártunk vezetésével tervszerűen és fokozatosan kiszorítottuk a kizsákmányolókat gazdasági és politikai életünk legfontosabb területeiről. Három évvel ezelőtt még a tőkésék volt a gyár, az üzem, a bank és az egész nagykereskedelem. De ma már más a helyzet: hazánk már nem a kizsákmányoló tőkésék hazája, hanem a dolgozó népé, a munkásoké és a dolgozó parasztoké. Az elmúlt három esztendő történetére visszatekintve, nyugodtan elmondhatjuk, hogy a megtett fejlődés felér egy honfoglalással.

Három és fél évvel ezelőtt a háború szörnyű pusztítása, a pénzromlás nyomorúsága, a dolgozó nép szegénysége tárult elénk. Nélkülözés volt a dolgozók osztályrésze. Csak, ha ezt figyelembe vesszük, akkor vagyunk képesek felmérni azt, hogy a rombadöntött, kifosztott országunk mennyiben változott meg az elmúlt terv-évek alatt. A három éves terv több élelmet, több ruhát, több iparcikket adott a dolgozó népnek, több jövedelmet és jobb megélhetést biztosított számára. A három éves terv megnövelte az életszínvonalat mind a városban, mind a falun. Elmondhatjuk, hogy függetlenségünknek, felemelkedésünk megszilárdításának döntő eszköze volt.

Három éves tervünk sikerei messze felülmúlták a hozzájuk fűzött reményeket és ezt a hatalmas sikert annak köszönhetjük, hogy tudományosan felépített és tudományosan megalapozott, a marxizmus-leninizmus alapján, a nagy Szovjetunió sztálini öt éves terveinek tapasztalatain felépülő terv volt, mely döntő tényezőként számolt a Párt vezette munkásosztály, a dolgozó parasztság, a néphez hű értelmiség áldozatra kész munkájával.

Emékezzünk csak vissza, amikor pártunk, a Magyar Kommunista Párt, három éves tervünket a nemzet elé terjesztette, milyen ellenállással találkoztunk. Akkor a hazai gyárak és a bankok urai azt mondták, hogy alapjában véve egyetértenek azzal, amit a kommunisták javasolnak és akarnak, de a „részleteket illetően”, külön véleményük van. Nem tetszett nekik, soknak tartották, hogy a nemzeti jövedelmünk 11%-át akarjuk beruházásra fordítani. Mint mondták, nem lehet egyszerre beruházni és életszínvonalat emelni, várunk kell ezzel, míg valahonnan kölesönt kapunk. Nyilvánvaló volt, mire is gondoltak? ... Ismeretes a magyar dolgozó nép és néphadseregünk minden tagja előtt az ú. n. „áldásos Marshall-terv”, mely még akkor meg sem született, de már álmództak róla. Dolgozó népünknek ezek az ellenségei hazánkat az imperialisták gyarmatává, dolgozó népünket az imperialisták rabszolgáivá akarták tenni, a Marshall-országok dolgozóihoz hasonlóan, nyomorba akarták süllyeszteni.

De Pártunk, a Magyar Kommunista Párt erre az arcátlan javaslatra nemmel felelt. Pártunk tudta, hogy meg vannak nálunk azok az erőforrások, melyek hároméves tervünk elindításához és megvalósításához szükségesek voltak. De a belső erőforrások mellett itt volt felszabadítónknak, a Szovjet-úniónak a szakadatlan támogatása, politikai, ideológiai és gazdasági segítése, mely tervünk elindításához és megvalósításához elengedhetetlenül szükséges volt. Ugyanakkor hároméves tervünk elindításához olyan intézkedéseket kellett tenni, amelyek eredményeként a magyar dolgozó nép az egész népgazdaság irányítójává vált. A nagybankok államosítása és a többi intézkedés megtétele után lett ismert jelszó a magyar nép életében: „fizessenek a gazdagok!”

A Kommunista Párt álláspontja diadalmaskodott. Nem azok kerekedtek felül a vezetésben, akik marshallizálni akarták Magyarországot, akik a mai Franciaország, Belgium, Hollandia, Olaszország, stb., sorsára akarták juttatni és akkor, akik még nem tudták, vagy nem akarták tudni, megtudhatták, hogy a kommunisták csak olyat ígérnek, amit meg is tartanak és mindig olyan célokat tűznek maguk elé, amelyek a dolgozó nép érdekében való reális célok, tehát meg kell valósulniok.

Népköztársaságunkban a szocialista tervgazdálkodás óriási fölényt jelent a kapitalista gazdálkodással szemben. A szocialista tervgazdálkodás fölényét akkor lehet legjobban megérteni, ha megismerjük, hogy milyen nehézségek és problémák tornyosulnak a Marshall-terv „áldásaiban” részesülő nyugati kapitalista országok elé. A háború utáni évek fő problémája a termelés háború előtti színvonalának a helyreállítása, a pénz stabilizálása és a munkanélküliség megszüntetése. Ez a cél ma is mind a legyőzött államok (Ausztria, Németország, Olaszország), mind az úgynevezett győztesek (Franciaország, Anglia) előtt. Különbség az, hogy a legyőzött tőkés államokban a helyzet sokkal rosszabb.

A Marshall-terv szerzői azt hirdették és ma is azt hirdetik, hogy a a nyugateurópai országokban amerikai segítséggel fogják helyreállítani a háború utáni termelést. De amint látjuk, ez csak porhintés. A Marshall-terv életbelépése után olyan jelenségek mutatkoznak, amelyek igazolják, hogy a Marshall-terv nem a gazdasági helyreállítás eszköze, hanem a termelés korlátozásának, a munkanélküliség növekedésének, a gyarmatosításnak legfontosabb fegyvere.

A Marshall-terv „alapvető elgondolása” imperialista szerzői szerint az lett volna, hogy az európai államok jelentékeny hitelt kapjanak az Amerikai Egyesült Államoktól és e hitelek segítségével állítsák helyre a termelést. Ennek a „nemes gesztusnak” azután az lett a következménye, hogy a Marshall-tervben részesülő európai államok értékei, vállalatai, gyárai és üzemei nagyrésztben máris amerikai tőkések kezébe kerültek. Ezt a jelenséget megfigyelhetjük nemcsak Nyugat-Németországban, Olaszországban, hanem Franciaországban és az úgynevezett Benelux-államokban is.

A másik súlyos katasztrófa a marshallizált nyugati országok számára az, hogy az Amerikai Egyesült Államok adnak ugyan áruhitelt, de nem olyat, amilyenre az újjáépítésnél szükség lenne. Rágógumival, dohánnyal, cowboy- és gangster-filmekkel akarják ezeket az országokat „helyreállítani”.

A harmadik káros következménye a Marshall-tervnek, hogy az USA a marshallizált országokat olyan árukkal árasztja el, amilyenek az illető „megsegített” országban is előállíthatók lennének. A „Marshall-segély” keretében importált „made in USA” áruk tehát az illető ország iparának elsorvasztásához, a munkanélküliség növekedéséhez vezetnek. Így teszük tönkre az amerikai imperialisták Olaszország könnyűiparát, automobil-gyártását, Franciaország repülőgépgyártását, Anglia hajóépítő iparát, stb.

Ez az „áldásos amerikai segítség” hozta magával a növekvő munkanélküliséget, a tömegek nyomorát, mely állandóan nő a nyugati országok-

ban és hatalmas tüntetésekhez, sztrájkokhoz vezet. A helyzetkép teljességéhez tartozik még annak az ismertetése is, ami a háború befejezése után egyes európai országokban az élelmiszerellátás terén fennmaradt. Itt a jegyrendszerre gondolok, amely ma is fennáll a nyugati országokban, pl. Angliában. A nyugateurópai országok dolgozói még meg sem szabadultak a háborús nélkülözésektől és már újabb nehézség jelentkezik a közeledő gazdasági válság képében. És ezeknek a jelenségeknek a megszüntetését egy új háború előkészítésével próbálják megakadályozni. Eszeveszetten fejlesztik a hadiipart, a hadsereget. Pl. Anglia 700.000 főnyi hadsereget tart fenn.

Most nézzük meg — összehasonlításként — mi a helyzet nálunk Magyarországon, egy népi demokratikus, tervszerűen gazdálkodó országban?

Nálunk egészen más gazdasági törvények vannak érvényben, mint a kapitalista országokban. A második világháború befejezése után a Szovjet Hadsereg világtörténelmi győzelmeinek eredményeként Magyarországot letért arról az útról, melyen jelenleg a tőkés országok haladnak. A második világháború az ország gazdasági életében sokkal súlyosabb kárt okozott, mint az első világháború és mégis sokkal hamarabb változott meg Magyarország gazdasági képe. Ipari termelésünk már 1948-ban elérte a béke színvonalát. A stabilizációt a háború befejezése után 15 hónapra valósítottuk meg, míg ehhez az ellenforradalmi Bethlen-kormányunknak egy sokkal kisebb háborús veszteség után hat év és külföldi kölcsön kellett.

A tervgazdálkodásra való áttérést a stabilizáció vezette be és tette lehetővé. Magyarország ipari termelésének hatalmas emelkedése három év alatt teljesen megváltoztatta az ország képét. 1949-ben valamennyi iparágban a tervelőirányzatnál jóval nagyobb mértékben haladtunk meg az 1938-as színvonalat. Gyáripari termelésünk az előirányzott 27% helyett 40%-kal múlta felül az 1938-as évi átlagot. Felépítettük a Ganz Villamossági motorszerelő transzformátor műhelyt, — a Ganz Waggongyár és a Ganz Hajógyár új műhelyeit. Bővítettük az ózdi, diósgyőri, budapesti MAVAG műhelyeit, a csepeli WM-gyárat. Ugy szintén elkészült textiliparunk fejlesztésének érdekében Európa egyik legmodernebb üzeme, a Szegedi Pamutfonó- és Szövő-kombinát.

Hároméves tervünk előírta, hogy tervünk végére, vagyis 1950-re meg kell közelítenünk a háború előtti 10 év mezőgazdasági termelésének átlagos színvonalát. Ezzel szemben az a valóság, hogy a mezőgazdasági termelés már csaknem elérte, sőt számos területen túl is haladta a háború előtti színvonalat. Erről tanuskodik a jegyrendszer megszüntetése, az állandóan emelkedő élelmiszerbőség és az árak napról-napra való csökkenése. Életszínvonalunk a tervben előirányzott 8% helyett 37%-al magasabb a háborúelőtti színvonalnál.

A hároméves terv sikere tette lehetővé azokat a változásokat is, melyek néphadseregünk életében végbementek. Emlékezzünk vissza az 1945—46-os időkre, hadseregünk felszerelésére, ruházatára, ételmezésére, elhelyezésére, illetményünkre. A változásokat figyelve, elmondhatjuk, hogy néphadseregünket döntő módon érintette hároméves tervünk hatalmas eredménye és sikere. Dolgozó népünk minden áldozatot meghozott eddig is és meghoz ezután is Pártunk vezetésével, a Néphadsereg fejlesztése és erősítése érdekében. Fiatal, egyre erősebb Néphadseregünket a munkásosztály egyre növekvő szeretete veszi körül és ezt a szeretetet nekünk, a Néphadsereg tagjai-

nak meg kell becsülnünk, a Párthoz, a munkásosztályhoz, a Szovjetunióhoz való törhetetlen hűséggel kell viszonznunk.

Ma, 1950-ben büszkén tekinthetünk vissza az elmúlt időszakra, népgazdaságunk hároméves tervére, hatalmas gazdasági eredményeinkre, politikai győzelmeinkre és újult erővel indulunk neki ötéves tervünk első évének.

Az ötéves terv céljai sokkal nagyobb szabásúak a hároméves terv céljainál. Elmondhatjuk, hogy a magyar népi demokrácia az ötéves tervvel nagy fába vágta a fejszét. Most már nem egy lerombolt gazdaság helyreállításáról van szó, mint a hároméves tervben. Ma ennél többet kell tennünk: mindenütt újat kell alkotnunk. Már pedig újat alkotni nyilvánvalóan nehezebb, mint helyreállítani azt, ami már megvolt, vagy részben megmaradt.

Új feladatokat tűztünk napirendre, új feladatokat kell végrehajtanunk. Ezeknek az új feladatoknak megvalósítása után — mint ahogy Rákosi elvtárs rámutatott: „nem lesz hazánknak egyetlen faluja, egyetlen polgára sem, akit az ötéves terv és annak eredményei közvetlenül ne érintenének, ne járulnának hozzá életszínvonalának megjavulásához“.

Ötéves tervünk fő feladatait a Magyar Dolgozók Pártjának javaslata alapján az ötéves tervről szóló törvény a következőkben állapítja meg:

„Az ötéves népgazdasági tervnek a következő főfeladatait kell megvalósítania:

1. Magyarország iparosításának meggyorsítását; elsősorban a nehézipar és a gépipar fejlesztését, mert ez a könnyűipar fejlesztéséhez, a mezőgazdaság gépesítésének és a szocialista átszervezésnek, a közlekedés korszerűsítésének feltétele. Ez a döntő belső feltétele népünk további gazdasági és kulturális felemelkedésének is, népi államunk és nemzeti függetlenségünk megszilárdításának és biztosításának, a szocializmus építésének hazánkban.

2. Mezőgazdaságunk elmaradottságának felszámolását, hozamának jelentős emelését, hogy bőségesen biztosítsuk a lakosság élelmiszerszükségletének fedezését, elősegítsük növekvő iparunk ellátását nyersanyaggal és hogy mezőgazdasági kivitelünk fokozott mértékben járuljon hozzá népgazdaságunk behozatali igényének kielégítéséhez.

3. Népünk életszínvonalának további emelését, fokozott ellátását mindenfajta szükségleti cikkel, a lakásviszonyok megjavítását, az egészségvédelem kiépítését, a dolgozók növekvő kulturális igényeinek kielégítését; népünk nevelését a szocializmus tanításainak szellemében; az állami, a gazdasági, a kulturális építő munka irányítására; új vezetők, mérnökök, orvosok, pedagógusok, gazdasági szervezők, üzemvezetők, tisztek, állami tisztviselők, stb. kiképzését, a munkásság és a parasztság soraiból.

4. Honvédelmünk, véderőnk kifejlesztését a békeszerződés rendelkezései szerint. Csak így tudunk helytállni függetlenségünkért és a Szovjetunióval, valamint a népi demokráciákkal és a világ szabadságszerető népeivel együtt betölteni szerepünket a béke védelmében, az imperialista háborús gyujtatókkal szemben.

5. Magyarország átalakítását agrár-ipari országból, ipari-agrár országgá, tehát olyan országgá, melynek gazdaságában az ipar súlya a döntő és melynek ugyanakkor fejlett, korszerű mezőgazdasága van.“

Ezeknek a fő feladatoknak felel meg beruházásaink megoszlása is az ötéves terv folyamán.

Az első ötéves terv beruházásai:

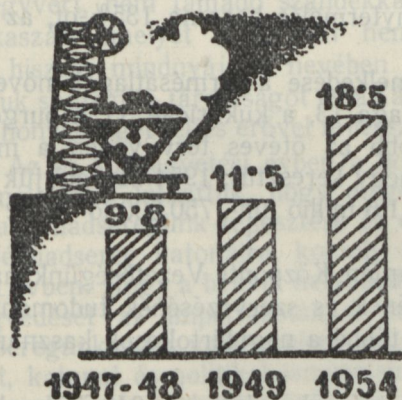
Milliárd forintban

Ipar fejlesztése nehéz	—	—	—	—	—	—	—	—	18.3
„ „ könnyű	—	—	—	—	—	—	—	—	3
									<hr/> 21.3
Mezőgazdaság fejlesztése	—	—	—	—	—	—	—	—	8
Közlekedés fejlesztése	—	—	—	—	—	—	—	—	7.5
Lakásépítés, község- és városfejlesztés, egészségvédelem; a dolgozó nép anyagi és kulturális jóléte	—	—	—	—	—	—	—	—	7.4
Kereskedelem fejlesztése	—	—	—	—	—	—	—	—	0.9
Beruházási tartalék	—	—	—	—	—	—	—	—	2.5
A következő ötéves terv előkészítésével kapcsolatos beruházások	—	—	—	—	—	—	—	—	3.3
									<hr/> Összesen: 50.9

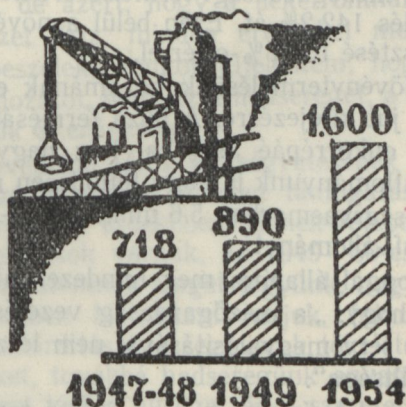
Ezzel kapcsolatban a népgazdaság fejlesztésének eredményeként az egész ipari termelés értékének 1954-ben el kell érnie az 1949. évi ipari termelés 186.4%-át. Ezen belül a nehézipar termelésének értéke az 1949. évi termelés értékének 204.3%-át éri el, a könnyűiparé pedig 172.9%-át.

Ötéves tervünk megvalósításában figyelembe kell venni azt, hogy az egész népgazdaságunk fejlődésének alapja a szén- és villamosenergia, valamint a vas- és acéltermelés színvonala. Eppen ezért széntermelésünket az 1949. évi 11.5 millió tonnáról az ötéves terv végére 18.5 millió tonnára, a villamosenergia termelésünket 1949. évi 2.2 milliárd kilowattóráról, 4.3 milliárd kilowattóra emeljük. Nyersvastermelésünk az 1949. évi 428.000 tonnáról 1954-ben 960.000 tonnára emelkedik, vagyis az emelkedés 125%-os. Nyersacéltermelésünk ugyanezen idő alatt 890.000 tonnáról 1 millió 600.000 tonnára növekszik, ami 91%-os emelkedést jelent. (Ezt a célt szolgálja pl. a mohácsi Kohó- és Acélmű létesítése is.)

Különösen szembeűnő a rohamos fejlődés, ha az adatokat összehasonlítjuk hároméves tervünk indulási évének, 1947—48-nak pl.: szén- és nyersacél termelésével.

Széntermelésünk emelkedése
millió tonnában

Nyersacéltermelésünk növekedése
ezer tonnában

1950—54-ig az iparban a munka termelékenységét 50%-al kell emelni, az önköltséget pedig 25%-al kell csökkenteni. A termelékenység növelését és az önköltség csökkentését az új beruházások, szabványosítás, észszerűsítés, az újtómozgalom, a munkaversenyek, az élmunkás- és Sztahánov-mozgalom fejlesztése útján kell elérni.

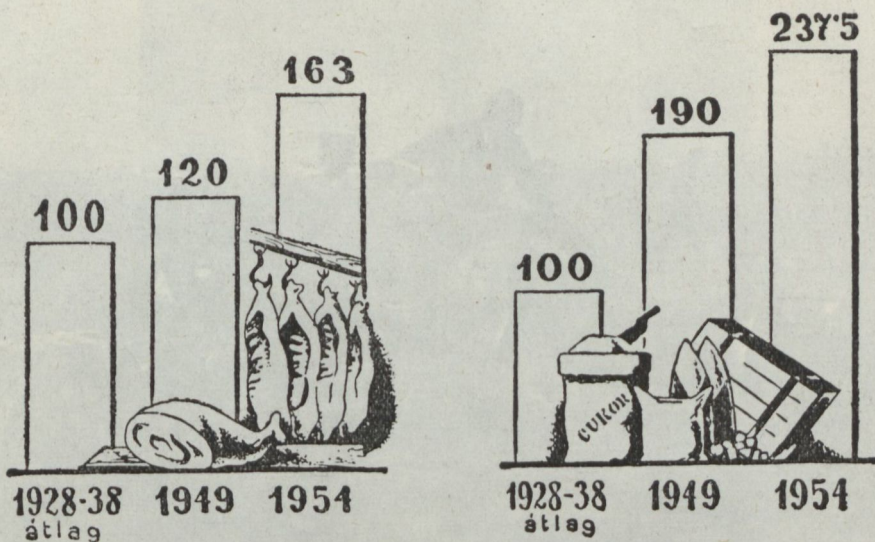
A mezőgazdasági termelés értékének 1954-ben el kell érnie az 1949. évi termelés 142.2%-át. Ezen belül a növénytermelés hozama 135%-ot, az állattenyésztésé 151.1%-ot ér el.

Növénytermelésünk hozamának emelkedése a termésátlagok növekedésében jut kifejezésre. A búza termésátlaga 13, a kukoricáé 35, a burgonyáé 30, a cukorrépáé 39%-kal lesz nagyobb az ötéves terv végén a mainál. Allatállományunk is nagy fejlődésen megy keresztül: 1954-ben elérjük a 2.4 millió szarvasmarha-, 5.6 millió sertés-, 1.6 millió juh-, 750,000 ló- és 22 millió baromfi-állományt.

Joggal állapítja meg mindezek alapján Központi Vezetőségünk határozata, hogy: „a mezőgazdaság vezetésének és szervezésének tudománya az ötéves terv megvalósításával nem lesz többé a nagybirtokosok kasznárainak a kiváltsága“.

Az életszínvonalnak az ötéves terv időszaka alatt az 1949 évhez képest 35%-kal kell emelkedni és így 1954-re eléri a háború előtti átlagos életszínvonalnak 185%-át.

A legszembeeszkőbb az élelmiszer-fogyasztásnak az alakulása hároméves tervünkben és előirányzata az ötéves tervben.

Az egy főre jutó húsfogyasztás növekedése. Számításba kell azonban venni még azt is, hogy a dolgozók fejenkénti húsfogyasztása ennél az aránynál jobban emelkedik, hiszen nagyobb a részesedésük a nemzeti jövedelemből

Az egy főre jutó cukorfogyasztás növekedése. Ennél is figyelembe kell venni a húsfogyasztással kapcsolatban leírtakat

Ötéves tervünk sikeres megvalósításával hatalmas mértékben erősítjük meg néphadseregünk gazdasági alapjait. Eppen ezért az ötéves terv a magyar néphadsereg szempontjából is döntő fontosságú.

„Ez a hadsereg a békét védi — mondotta Rákosi elvtárs a Népfront kongresszusán (1949. márc. 15-én) — mert a dolgozó nép hadserege. Soraiiban a munkások, parasztok, haladó értelmiség legjobb fiai fogják keményen a fegyvert, nem támadó szándékkal, de azért, hogy a békefrontnak azt a szakaszát, amelyet a magyar nemzet őriz, minden erejükkel megóvják. Azt hiszem mindnyájunk nevében beszélek, amikor kijelentem, hogy nem fogjuk sajnálni a fáradságot és az áldozatot, hogy ez a hadsereget, a dolgozó nép honvédségét teljes erővel fejlesszük és erősítsük“.

Az új költségvetési évben a honvédelmi tárca költségvetésének tárgyalásánál ismét láthattuk, hogy dolgozó népünktől minden támogatást megkapunk hadseregünk fejlesztése és erősítése érdekében. Ennek fejében ránk, a Néphadsereg katonáira, komoly feladatok várnak, az 1949—50-es kiképzési évben. Hogy a belénk helyezett bizalomnak eleget tegyünk, hogy a béke megvédését az imperialistákkal szemben biztosítani tudjuk, fokozni kell hadseregünkben a vasfegyelem megszilárdítását, a fegyverek tökéletes kezelését, katonai és politikai ismereteinket, továbbá hadseregünk anyagának és felszerelésének karbantartását. Fokozni kell a hűséget és a szeretetet munkásosztályunk, dolgozó népünk, Pártunk és annak szeretett vezére, Rákosi elvtárs iránt. Fokozni kell a hűséget és szeretetet a világ dolgozóinak szeretett

és bölcs vezére, Sztálin elvtárs iránt, erősíteni kell a baráti kapcsolatokat Néphadseregünk példaképével, a dicsőséges és legyőzhetetlen Szovjet Hadsereggel, és arra kell törekednünk, hogy Néphadseregünk katonái egyre hasonlóbakká váljanak a Szovjet Hadsereg hős katonáihoz.

A feladat nagy, de csak a nagy feladat ösztönöz komoly erőfeszítésekre. Ezzel kapcsolatban tartuk mindig szem előtt a Szovjetunió Minisztertanácsának az 1947-es népgazdasági tervre vonatkozó rendelkezéséből a következőket: „A vállalatok számára felállított állami terveknek szervezniök kell a dolgozókat és mozgósítaniuk a tervért való harcra, arra, hogy a nehézségek leküzdésének és a népgazdaság új emelkedése biztosításának útján menjenek előre.“

Ez az útmutatás kell, hogy vezesse a mi munkánkat is a feladataink végrehajtásánál, sikereink érdekében, mert a feladat végrehajtását és a tervek sikerét emberek döntenek el. Ezekre a dolgozó emberekre épült fel a hároméves terv, és az ő lelkesedésük, buzgalmuk és munkájuk tette lehetővé, hogy hároméves tervünket nyolc hónappal a határidő előtt befejezhettük. Ezekre a dolgozókra, akik a hároméves terv során öntudatosabbak lettek, tudásuk emelkedett, munkakészségük, lelkesedésük napról-napra fokozódott, épült fel öt éves tervünk is. Nem kételkedhetünk tehát, hogy öt éves tervünket nagy Pártunk és szeretett bölcs vezérünk: Rákosi elvtárs vezetésével és a hatalmas Szovjetunió tapasztalataira támaszkodva nemcsak sikeresen fogjuk befejezni, hanem túl is fogjuk teljesíteni.